

21.2

מעל עמודי העולם הזה, הונועו בארבע רשימות נפרדות ופשטו כולם את הרגל — אף שיחד צברו די קולות לבחירת שני ח'כים. שאר הפלגים, שבגלל מלחמתם ה' הדתית ופיצולם החולני לא יכלו אף להעזי לגשת לבחירות, נמצאים באותו מצב. הציבור הרחב אינו מורכב ממומחים פוליטיים, אך יש לו חוש מצויין לגבי מידת הרצינות של אישים פוליטיים. הוא שאל את עצמו, בצדק: אם אנשים אלה אינם מסרי גלים להתאחד ולשתף פעולה כאשר הם בטלים בששים, איך אפשר לצפות מהם ש' יתמודדו כרצינות במפא"י, ואיך אפשר למ' סור להם את האחריות לניהול המדינה? השבוע מצאתי בתיבת הדואר שלי כרוז של קבוצה חדשה הקוראת לעצמה בשם מערך. הכרוז מוקדש למגביות המפלגתיות בחוץ לארץ, והוא חוזר מילה במילה על כל אשר נאמר על נושא זה על-ידי חצי תרסר פלגים חודשים אחרים, שקדמו לו. במלים אחרות: הוא חוזר על קו הביקורת של העולם הזה בעשר השנים האחרונות — קו רעיוני שכל הפלגים החדשים גיוונים ממנו. אם כן, מדוע יש צורך בפלג נוסף? איך אפשר לדרוש מן הציבור שתיתס ברצינות לכל הפלגים האלה, החוזרים בשיונים קטני טנים איש על דברי רעהו? ואיזה תוצאה מעשית יכולה להיות לפעולתם, פרט לשנאה הדדית ולהבלה הדדית? האם לא הגיעה הש' עה שכל הפלגים האלה יתורמו לדרגה של רצינות שתאפשר להם לשתף פעולה ולהת' אחד במסגרת רעיונית ומעשית כלשהי?

★ ★ ★

בינתיים משוכנע הציבור בחוסר הרצינות הפוליטית של כל הפלגים האופוזיציוניים ה' חדשים. עוד קודם לכן התיאש מן המפלגות האופוזיציוניות הישנות. הוא רואה את ה' צ"כ ואת חרות מתגוננות ללא קו ברור ועקבי, ואת אחדות העבודה ומפ"ם מוכנות נפשית להתמוגז בהדרגה במפא"ירבתי. מכאן אמנות הציבור כי לשום מאבק פו' ליטי אין עתה כל ערך — אולי מלבד המא' בק בתוך מפא"י עצמה. ואם אין הציבור מאמין בקיום אפשרות מעשית של שיוני (לשוב או לרעה) — מוכרחה האדישות ל' נצה. זה המצב כיום. פרשות-שחיתות, שהיו פעם מזועזעות את הארץ, אינן מעוררות עתה אף התעניינות קלושה. הכרעות מדיניות גורליות, כמו ייוום פעולת תירבת-תהאפיק, גורמות לי' ויכוחים קלושים בקהל. נדמה לציבור כי ממילא "מפא"י" או "בן-גוריון" יעשו כאחת נפשם. ואם כן, מה הטעם להתרגש? לשם מה להעסיק את המוח בבעיות מופשטות, תחת לנוח למקרא שערוריה פרטית משע' שעת?

★ ★ ★

כל עוד נמשך מצב-כזה זה — ואני אי' שית מקרה שיפנה במהרה את מקומו לגישה רצינית יותר — תפקידו של העולם הזה נתון. עליו להמריץ את ההמונים להקדיש בכל זאת תשומת-לב רצינית לבעיות הצי' בוריות החשובות ביותר המחייבות את הת' עניינותם. הוא יכול לעשות זאת רק תוך הסתגלות כלשהי למצב-רועו של הקהל, ו' על-ידי מתן מקום נרחב יותר לחומר קל. אם חומר קל זה יעזור להתדרת הנושאים הרציניים הגורליים לתודעת הציבור גם בת' קופה זו — תבוא עליו הברכה. דחקא עתה, בחקופה זו של אדישות והת' פטרות ציבורית, חשוב העולם הזה יותר מאשר אי'פעם.

אורי אשכול

שלא בכונה, ממלא העולם הזה גם תפי' קיד צדדי מאלף — הוא מודד את מצב' הרוח של הקהל. אפשר לקחת את גיליונות העולם הזה בכל חודש שהוא ולעמוד בדיי' קנות על מידת ההתעניינות של הציבור ה' ישראלי בשטחי-החיים השונים: פוליטיקה, כלכלה, בטחון, פשעים או רכילות. אין זה מקרה. קיום העולם הזה, יותר מכל עתון אחר בארץ, מבוסס רק על תפ' צתו ההמונית. אין לו תקציב מפלגתי, גב ממשלתי או עסקים מסחריים צדדיים. על-כן פיתח במרוצת השנים מתכונת שהיא גמישה להפליא. לא בקו העתון, בסגנונו או בשיט' תו העתונאית, אלא בחלוקת עמודי הגליון בין הנושאים השונים. חלוקה זו משתנית ללא הפסק, ואין כמעט שני חודשים דומים במחניה זו.

במשך הזמן יצר העולם הזה שיטות כמ' עט מדעיות לגילוי אפיקי ההתעניינות של הקהל. התוצאות מובאות בחשבון בתיכנון השוטף של העתון. מבלי לזנוח אף לא אחד מתפקידי, שם העתון את הדגש על הנושא המעניין באותו רגע את הקהל. רבים מן העתונאים והעסקנים בארץ למדו לסמוך על "חוש" זה של העולם הזה. במ' יוחד שערי השבועון מהווים מעין מדד ההתעניינות הציבורית.

★ ★ ★

מדד זה מוכיח כי מאז הבחירות האחרונ' נות חלה תפנית חדה בהתעניינות הציבורית. ברמשך ארבעה חודשים אלה התרחק הציבור הרחב בהתמדה מנושאים פוליטיים. מופעי' סטריפטזי ונערות-פיתוי מעניינים אותו יו' תר מנאומי שרים ועלילות נערי-הזוהר של בן-גוריון.

זוהי עובדה מדעית. השאלה היא: מה גרם לכך? איני זוכר בעשר השנים האחרונות תקופה דומה של אדישות ציבורית לבעיות הגור' ליות של המדינה והחברה. מכיון שהיא החלה בדיוק למחרת יום הבחירות, אי'אפשר שלא לקשר בין שתי התופעות.

בבחירות האלה נתן הציבור הישראלי כמ' עט שלטון-יחיד בידי מפא"י. הבחירות הגו' ספות שהתקיימו בינתיים בארגונים שונים מוכיחות כי קו זה נמשך, ואולי אף מתגבר. לעומת זאת, אין כל סימן לכך כי הקהל מתייחס למפא"י בהתלהבות גדולה יותר מ' אשר קודם לכן. ההסבר ההגיוני הוא כי הקהל התיאש מכל האישים והפלגים שהב' טיחו לו שיוני.

האם התרנגולת קדמה לביצה, או הביצה לתרנגולת? האם הקהל הנחיל נצחון למפא"י מפני שהתיאש ממתנגדיה, או שהתיאש מ' מתנגדיה בגלל נצחונה של מפא"י?

★ ★ ★

אפילו ייראה הדבר כהתפארות, חייב אני להזכיר כי העולם הזה הוהיר מראש מפני תהליך זה. בפרוס מערכת-הבחירות, הצבענו על הצורך החיוני שכל המטיפים נגד המש' טר הקיים יתאחדו לפחות זמנית וישתתפו במאבק במסגרת משותפת.

לא היה או (ואין גם כיום) כל ספק כי איחוד כזה היה זוכה לאשראי ציבורי ול' נציגות נכבדה בכנסת. ואילו היתה קיימת עתה נציגות כזאת, לא היתה הכנסת נראית עתה לקהל כמוסד חסרי-ישע ועובר-בטל, שאינו יכול אלא להגיד אמן אחרי כל החל' טות צמרת מפא"י. כוח חוש כזה בכנסת אמנם לא היה משנה את יחסיה-הכוחות, אך לפחות היה מאפשר ריכוז נוקב והתמודדות ציבורית עניינית.

תחת כוח מאוחד כזה, הופיעה לעיני ה' קהל הצגה אומללה של מתנגדי-המשטר, ה' מקדישים את עיקר מרצם להריסת איש את רעהו. עסקני עדות-המזרה, שחזרו כולם ב' דיוק על אותן הסיסמות (אותן לקחו מוכנות

מכתבים

השתרלנו להנעים את זמנם התופשי. דבר זה לא מצא חו' בעיני יונתן וגדליה שיבא,

לידיינמל ורקדניות ברמון

העולם הזה

העורך הראשי: אורי אבנרי

ראש המערכת: שלום כהן

עורך משנה: רוב איתן

עורך כיתוב: עורך תכנית: זקי

כתב בכיר: צלם המערכת: אריה קרו

אלי תבור

חבר המערכת:

שיוע נלור, לילי גלילי, דויד הורוביץ, רותי ורר, יוסף אבו-חמדי, דן מרגלית, אביבה סטו, אבנר פריי, עמוס קינו, שלמה קרו.

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 1920 26785 ת. ד. 136. טען לסברקים: "עולמפרט", המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שום בע"מ, ת"א, טל. 31139. ההפצה: דוד טופל ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

אזרח,

תן יד לפיתוח עירך

פנס חסיק בלצחוי

נלארס

חודש תשלום

חובות לעיריה

בתום מועד זה תחויב כל יתרה בקנס של 20%

תשלומים מתקבלים בכל סניפי הבנקים בעיר. כל סניפי הגביה פתוחים החודש מ-7.30 בבקר עד 6.00 בערב ללא הפסקה.

עירית תל-אביב-יפו

תוך זמן קצר ... יכולים להעלם פצעי הבגרות. כי את הפגע אפשר לחסל על-ידי הטיפול הפשוט בקרם היעיל, פ-14. קרם זה מנקה את העור מפצעים, נקודות ושחורות ושאר תופעות הלואי של פצעי הבגרות. ותוך זמן קצר ביותר של שימוש בקרם פ-14 אפשר לראות את השינוי המופלא בעור הפנים.